

DE LANDSFLYKTIGE

EN BERÄTTELSE FRÅN TVÅ VÄRLDSDELAR

A. CONAN DOYLE
Översättning från engelskan

(Forts. fr. föreg. nr.)
De Catinat ryste. Sådana dömmar de voro! Var det möjligt, att hans Adele skulle kunna falla i deras händer? Nej, nej! Den gode Gud, för hvilken de lärt så mycket, skulle aldrig tillåta det! Och likväl hade lika svåra olyckor träffat män, hvilka älskade som han, och kvinnor, så älskade som Adele. En vis förebild kunde sig honom. Vi kunna se af framtiden, än vi äro villiga att bekänna, i dessa själens dunkla gossien, hvarst förändrad plats intagit af instinkt och instinkt. Nu befände han för någon sekund öfverlycka. Trädet rullat honom med sina ofärdiga, utskjutande grenar liknade mörka spöken, som strökte ut sina tunna armar för att fatta tag i honom. Svettens droppar från hans pannan, och han lutade sig tungt mot sin bänka.

— Men för sjutton, sade Du Lhut, för att vara en gammal soldat, bleknar ni bra lätt för litet blodigt utseende.
— Jag står inte bra. Jag skulle vara tacksam för en klunk ur en engelsk flaska.

— Med nöje, kamrat! Här är den. Det är så godt, jag tager med den här vackra skulpan för att visa, att vi utträtt något. Han höll indianens hand mellan sina knän, och med ett snitt af sin knif slet han loss en bloddryppande trofé.

— Låt oss nu fortsätta, sade de Catinat vändande sig bort med vänjelse.

— Ja, vi skola straxt begifva oss i väg, men först skall jag inrätta på hans bälte björns märke. Sätt och på bänkan också. Se ordet "London" på låset! Ah, monsieur Green, det är ej svårt att härför, hvarförräddare fiender erhålla sina vapen.

Slutligen begafvo de sig i väg, Du Lhut med sitt hvar, lämnande den röda, grönade figuren utsträckt i gräset. Då de gått några steg, fann de gossan liggande bland buskarna, hvarst han fallit. Skogslöparen skyndade på, till dess de anlände till en liten bäck, som rann ut i floden. Här tågo de af sig sina skor och benkläder och valade utifrån dem samma omkring en half mil.

— När de så se honom, skola de förfölja oss, sade han, men detta skall lura dem, ty det är blott i rinnande vatten, som en Inquois-indian ej kan söka rätt på ett spår. Och nu skola vi hvilat i det här beskedet till i morgon. Inbrott, ty vi befinna oss blott något mer än en mil från Poitou, och det är farligt att gå vidare, emedan trakten sedermera är mera öppen.

Sådana lågo de döda bland flodderbuskarna, under det att skuggorna förlängdes, och de hvita molnen färgades röda af den nedgående solen. Du Lhut kröp i hop med pipan mellan tänderna och slumrade, men spelade öronen och vaknade vid minsta ljud. De två amerikanerna hvarstade en lång stund till hvarandra, Ephraim förtäljde en lång historia om en färd på briggen "Industry", destination till Jamestown för att taga in socker och sirap, men slutligen i ljades de till sömns af en lätt bris, som esade genom grenarne. Endast de Catinat var vakna, emedan hans närvar förfarande befunno sig i spänning efter den ovissa fara, som angelade honom.

Hvad kunde menas därmed? Adele kunde väl ej vara i fara? Visserligen hade han hört talas om sådana varningar, men han hade ju lämnat henne i säkerhet bakom palissaderna och kanonerna! Senast i morgon kväll skulle han återse henne. Då han låg och tittade upp på himlen genom de kopparfärgade löfver, irrade hans tankar omkring såsom molnen öfver honom, och han befann sig åter i fönsternischen på Rue St. Martin, sittande på den breda bänken, klädd med spansk lader, den följande bomullsbalen gullande utanför, och i sin arm om den blöja Adeles, hon som likat sig vid en liten rädda i det stora huset, men som likväl nu modigt ståt vid hans sida på denna farliga färd. Och så var han i Versailles, återse kungens bruna ögon, de Montpensiers stolta ansikten och de Maintenons lugna drag; åter var han på sin nattliga besökning, kordes af den dimmiga kusen, och hoppade jämte Amos Green ner på schavotten för att rida den skönaste kvinnan i Frankrike. Så klart stod allt detta för honom, att han spratt till, då han återfick besinningen och då, att nattens mörker börjat breda sig öfver skogen, och att Du Lhut hade vaknat och var färdig att begifva sig i väg.

— Har ni varit vakna? frågade han.
— Ja.
— Har ni hört någonting?
— Ingenting annat än ugglans skrik.
— Jag tyckte mig under sömnen höra, att ett beskedt aflossades i skogen.

— Under det ni so? — Ja, jag hör lika bra sofvande som vakna, och jag kommer ihåg, hvad jag hört. Men följ nu tätt efter mig, så skola vi snart befinna oss vid fästet.

— Ni har i sanning en beundransvärd örsel, sade de Catinat, då de banade sig väg genom snären. Här kunde ni höra, att dessa män förföljde oss i dag? Jag kunde ej höra ett ljud, ehuru de voro alldeles in på oss.

— Först kunde jag ej höra dem.
— Säg ni dem då?
— Nej, inte det heller.
— Men hur har ni det då?
— Jag hörde en mörk, förskräckt flästa mellan träden, då vi passerade. På minuter senare såg jag det samma. Då var jag öfvertygad om, att någon förföljde oss och lyssnade.

— För tusen, ni är sämmerligen en skogsmaniska.
— Jag tror, att dessa skogar svärma af indianer, fastän vi haft tur att ej möta dem. En så stor höfding som "Bruna Elgen" befinner sig ut, hvarst utan ett stort följe eller ett viktigt mål i sikte. De måste ha något öndt i sinnet. Nu är ni väl ej ledna för, att ni ej förde madame med er?

— Nej, jag tackar Gud för det.
— Skogen skall ej vara säker i gen, förrän blåbären mogna. Ni måste stanna på St. Marie till dess, så vida ej monsieur de la Növe kan lämna er en stark eskort.

— Jag skulle vilja stanna där för alltid, hellre än att utsätta min hustru för dessa djöflar.
— Ja, de äro i sanning djöflar. Ni brukade på nisan, då jag skalperade "Bruna Elgen", men när ni har den erfarenhet af indianerna som jag, då skall ert hjerta ha härdnat såsom mitt. Men nu befinna vi oss på utkanten af odlingen, och blockhuset ligger borta i den där dungen. De tyckas ej hälla synnerligen god vakt, ty jag har de sista tio minuterna varit på borta anropet "qui vive". Ni kom ej St. Marie så nära utan att anropas, och de Lannes är lika gammal soldat som de la Növe. Vi kunna knappt se nu, men där borta vid floden brukar han exekrera sina män.

— Det håller han på med nu, sade Amos. Jag kan se ett dussin, uppställda på linje.
— Inga vakier, utan alla på exercis, utropade förskräckt Du Lhut. Ni har rätt, ty jag kan också se dem stå där så tåka och stela som granbollar. När man ser dem stå så, skulle man tro, att det ej finnes indianer närmare än i Orange. Låt oss gå bort till dem, och jag skall tala om för kommandanten min tanke om hans anordningar.

Du Lhut gick fram ur buskarna, under det han talade, och de fyra männen befäro sig tvärs öfver den öppna platsen bort till männen, som tyst väntade på dem i skumrasket. De befunno sig på femtio stegers afstånd, men ingen rörelse i hand, och ingen röst anropade dem. Det låg någonting hemskt i denna tystnad, och plötsligt försiggick en förändring i Du Lhuts ansikte, då han blickade förskräckt framför sig. Han vände på hufvudet och riktade sina ögon mot floden.

— Min Gud! skrek han. Titta på fästet!
De hade passerat dungen, och konturerna af blockhuset borde synas framför dem. Men det var totalt försvunnet.

TRETTIOFEMTE KAPITLET.
Grymna indianer.
Slaget kom så oväntadt, att till och med Du Lhut, härdad sedan barnsben mot alla faror, stod uppskakad och bestört. Därpå sprang han med en svordom, så fort han kunde, bort till de oröriga figurerna, och hans följeslagare följde efter.

Då de nåkades, sågo de i dunklet, att de ej stodo på en linje. En tyst och orörig officer stod omkring tygo steg framför sina tvärs och oröriga män. Vidare sågo de, att han var en högst egendomlig hufvudbonad. De skyndade fortfarande framåt i andlös spänning, då de till sin fasa märkte, att hufvudbonaden började vaxa både på längd och bredd, och en stor fågel slog tungt upp och satte sig i närmaste träd. De visste, att deras hemskaste aningar voro besannade, och att det var Poitous garnison, som stod framför dem.

trasorna på en tiggare. Bakom stodo hans män på en linje, alla med benen kolade upp till knäna, och kropparne så stympade, brända och uppsvallda, att de blott tycktes hållas ihop af videbanden. Ett ögonblick stodo de fyra kamraterna och stirrade under fasanfull tystnad på den hemska gruppen. Därpå gjorde hvar och en, hvad naturen bjöd honom. De Catinat riktade bort till ett träd, lutade hufvudet mot armen och kastade upp; Du Lhut kastade sig på knä och mattrade någonting, under det att han skakade sina knutna händer mot den mörka himlen. Ephraim Savage undersökte fängskretet på sin bössa med sammanpressade läppar, under det att Amos Green utan att yttra ett ord gick rund omkring, sökande efter något spår.

Men Du Lhut reste sig upp efter ett ögonblick, och i det han rusade fram och tillbaka såsom en blodhund, uppfattade han hundra detaljer, som till och med undgått Amos Greens uppmärksamhet. Han gick om och om igen rundt de döda kropparna. Därpå sprang han ett stycke bortåt skogsbrynet, och sedan till blockhusets kolnade ruiner, från hvilka ännu en tunn rök uppette.

— Jag kan ej uppfåcka ett spår af kvinnorna och barnen, sade han.
— Mia Gud! Voro där kvinnor och barn?

— Barnen gömde de på för att bränna dem vid lägligt tillfälle i sina byar. Kvinnorna torteras eller nedöppas, alldeles som det faller dem in för ögonblicket. Men hvad vill den gamla mannen?

— Fråga honom från mig, Amos, sade sjömannen, hvarförräddare vi stå här och kackla, då vi borde sätta till alla segel för att hinna upp dem.

Du Lhut snög och skakade på hufvudet.

— Er vän är tapper, sade han, om han tror, att vi fyra kunna förfölja hundra femtio.

— Säg honom, Amos, att Herren skall bistå oss, sade han ifrigit. Säg, att han skall strida på vår sida mot dessa karabans barn, så att vi skola förgöra dem. Hvilket är franska uttrycket för "ingen pardon"? Jag kunde lika så bra gå omkring med mullis, som vara tillsammans med folk, som ej förstår, hvad jag säger.

Men Du Lhut afböjde sjömannens förslag. — Nu måste vi vara försiktiga, sade han, ty annars skola vi förlora våra skalper och vara orsak till, att våra vapen på St. Marie blifva af med sina också.

— St. Marie! utropade de Catinat. Är St. Marie i fara?
— Ja, de befinna sig i vargens klör. Detta skedd i går natt. Fästet stormades af ett hundradelantio män. De gifvo sig i morse i väg norrut och ha legat döda i skogen mellan Poitou och St. Marie hela dagen.

— Då ha vi ju tågat mitt igenom dem!
— Ja, alldeles. De ha säkert hvilat i dag och skändt ut spejare. "Bruna Elgen" var en af dem och kan händelsens på vårt spår. I natt skola.

— I natt skola de anfälla St. Marie.
— Det är möjligt. Men så fåtaliga, som de äro, tror jag knappt, att de våga det. Nå, vi kunna ej göra någonting annat än skynda tillbaka så fort som möjligt för att underrätta dem om den hotande faran.

Sådana återvändde de med sina hjärtan så fulla, att de ej kunde den väg, som de tillryggalagt, eller den, som de hade framför sig, en tanke. Gamle Ephraim, som var mindre van än de andre att gå till fots, haltade och var redan omförd, men för sin ålder var han seg och stark. Du Lhut gick åter i spetsen, förande dem norrut.

Månen sken klart, men var vandrarne till föga zagen i djupet af skogen. Där det under dagen varit skuggigt, var nu så kolmörkt, att de Catinat ej kunde se stannarna, som han stötte emot. Här och där kommo de till någon liten öppen plats, som låg badad i månensken, men Du Lhut föredrog att undvika dessa och hellre gå kring dem. Vinden hade friskat i, och luften var uppfyllt af grenarnas och löfverns prassel. Men med undantag af detta enformiga, opphörliga ljud skulle allt varit stilla, om ej emellanåt ugglan skrikat i trädtopparna och nattskärnan knarrat nere i gräset.

Mörkt som det var, gick Du Lhut lika fort som på dagen och tvekade aldrig om vägen. Hans kamrater märkte likväl, att han förde dem i en annan riktning, än den de följt på morgonen, ty trevne gånger sågo de den stora floden glänsa till vänster om sig, under det att de fört sett dess biflöder. Andra gången pekade han på ett litet ställe på motsatta sidan af floden, hvarst de kunde se mörka skuggor glida öfver vattnet.

— Inquois-indianer, hviskade han. Där äro tio kanoter med åtta män i hvar. Det är en annan afdelning, som också är på väg norrut.

— Hur vet ni, att de ej äro de samma?
— Emedan vi träffat på deras spår under sista timmen.

De Catinat var uppfyllt af beundran öfver denne man, som kunde höra under sömnen och uppfåcka ett in-

dianspår, då till och med trädslammarna voro oenliga för vanliga människor. Du Lhut stannade ett ögonblick för att gifva akt på kanoterna, vände därpå floden ryssen och begaf sig åter in i skogen. När de hade gått en till två mil, stannade han plötsligt och vände i luften som en spårhund. — Jag känner brandlukt, sade han. Inom en mils afstånd i den där riktningen finnes en eld.

— Jag känner den också, sade Amos. Låt oss smyga oss dit och titta på deras läger.

— Ja, men var försiktig, hviskade Du Lhut, ty edra lif kunna hänga på, att en gren knakar.

De gingo långsamt och varligt, till dess plötsligt den fladdrande lägan af en eld lyfte mellan de aflägsna slammarna. Krypsande genom snåret, uppsökte de ett öppet ställe, från hvilket de, utan risk att blifva sedda, kunde öfverskåla platsen.

En stor eld brann mitt i en liten utthuggning. De röda flammorna fladdrade uppåt, och riken lägrade sig öfver dem, så att det såg ut som ett egendomligt träd med grått löfverk och en stam af eld. Men ingen levande varelse syntes till, och den väldiga elden lägrade och sprakade alldeles ensam i den stora, tysta skogen. De kröpo närmare och närmare, men ingen rörelse märktes utom de ofantliga flammorna, som strökte sig uppåt, och intet annat ljud än knasret af grenar hördes.

— Skola vi gå fram till den? hviskade de Catinat.

Den försiktige skogslöparen ruskade på hufvudet.

— Det är kanske en fälla, sade han.

— Eller ett öfvergifvet läger?

— Nej, elden har blott varit tänd en timme.

— För resten är den mycket för stor för att vara en lägereld, sade Amos.

Hvad tror ni den betyder, frågade Du Lhut.

— Ja, ni har måhända rätt. Men det här ljudet är inte trefligt grannskap, utan lätt oss lämna det och begifva oss direkt till St. Marie.

Elden var snart blott en tändande punkt bakom dem, och slutligen försvann den bland träden. Du Lhut hastade framåt, tills de anlände till kanten af en liten öppen plats. Han skulle just kringgå den, såsom han gjort vid de öfriga, när han plötsligt fattade tag i de Catinats arm och körde ner honom bakom en busk.

Under det att Amos gjorde det samma med Ephraim Savage.

En man gick på andra sidan om den öppna platsen. Han hade nyss kommit ut ur skogen och korsade den i sned riktning mot floden. Hans kropp var framförlig, och då han kom ut i månensken, sågo de, att det var en indian i full krigsdräkt. Alldeles bakom honom kom en annan, så en tredje, en fjärde och så vidare, till dess det såg ut, som om skogen var full af dem, och de aldrig skulle taga slut. De gled förbi som skuggor i månensken, fullkomligt tysta, alla nerbuktade och springande på samma smygande sätt. Sist kom en man, klädd i en jagares fransbeplydd mantel, med bössa och öfverljur på hufvudet. Han passerade förbi såsom de andra, och de föresunno alla lika tyst, som de uppenbarat sig. Fem minuter förföto, innan Du Lhut ansåg det säkert att lämna sitt gömställe.

— För tusen! hviskade han. Råkade in den?

— Tre hundra nittosex, sade Amos. — Jag fick dem till fyra hundra två.

— Och ni trodde, att de blott voro ett hundra femtio, utropade de Catinat.

Ah, ni förstår inte. Detta var åter en ny afdelning. De andra, som ha eröfrat blockhuset, måste befinna sig där borta, ty deras spår sträcker sig mellan oss och floden.

— De kunna ej vara desamma, sade Amos, emedan ingen af dem hade en färsk skalp.

Du Lhut gaf den unge jagaren en uppmuntrande blick. — På min ära, sade han. Jag visste ej, att edra skogslöpare voro så skickliga, som de verkligen tyckas vara. Ni har godt öga, monsieur, och kanske det i framtiden kan vara ett nöje, att påminna sig, att Grysolon Du Lhut sagt det.

Amos rodnade af stolthet vid dessa ord, yttrade af en man, hvars namn var bedratt, hvar än en jagare eller skogslöpare rökte sin pipa vid lägerelden. Han skulle just svara någon, då ett förfärligt skrik genföjd i skogen, som om någon pinats till döds. Åter stodo de stilla i mörkret, då de hörde detta faasfulla rop i natten, som skallade hemskt i vildmarken.

De tortora kvinnorna, sade Du Lhut. Deras läger är där borta.

— Kunna vi ej göra någonting för dem, utropade Amos.

— Min gosse, sade kaptenen på engelska. Vi kunna ej passera en nödsignal utan att ändra kurs. Låt oss vända och begifva oss dit.

— I det där fjäret, sade Du Lhut långsamt, befinna sig nära sexhundra krigare, och vi äro blott fyra. Hvad ni föreslå är galenskap. Om vi ej varna besittningen på St. Marie, skola kanske dessa barbarer locka dem i fällan. De samlas från alla kanter, och före daggryningen äro de kanske ett tusen. Vår plikt är att fortsätta och vända de andra.

— Han har rätt, sade Amos till Ephraim. Nej, ni får ej gå ensam. Han fattade tag i den gamle sjömannens och måste med våld hindra honom från att lämna dem.

— Men en sak kunna vi göra för att försiöra deras nattliga fest, sade Du Lhut. Skogen är torr, ty det har knappt fallit en droppe regn på flera månader.

— Nå?
— Vinden ligger rätt på deras läger med floden bakom.
— Skola vi tända eld på skogen?
— Ja, det är det enda, vi kunna göra.

Inom några ögonblick hade Du Lhut samlat ihop en hög med torra grenar och placerat dem mot en gammal bokstam. Ett slag med flintan mot stålet var nog för att tända en liten låga, som spred sig och bredde ut sig så, att den fattade i de hvita barkblafarna, som hängde på stammen. En fjärlingsväg långre bort gjorde han likaledes, och sedan ännu en gång till, så att skogen på tre ställen stod i ljussläga. Då de skyndade bort, hörde de hur elden rasade bakom dem, och när de slutligen nåmde St. Marie, kunde de se den låga eldvägen rulla fram västerut mot Richelieu-floden, så att upp i höga flammor, hvilka förtände en grandunge, som om den varit en bundt torra vedsticker. Du Lhut skratade på sitt tyska sätt, då han tilldelade den gulröda himlen.

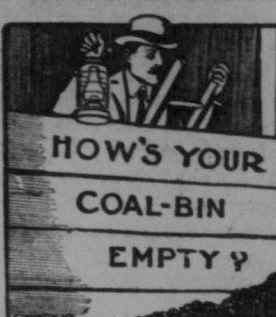
— En del af dem få allt sinna för att rädda sig, sade han, ty kanoterna räcka ej till för alla. Ah, om jag blott hade två hundra skogslöpare på andra sidan floden, så skulle ej en enda komma undan.

— De hade med sig en man, klädd i det hvita, anmärkte Amos.

— Han är den värste af dem alle. Hans fader var en holländsk köpmann, hans mor en Inquois-kvinn, och han går under namn af den "Flämländske bastarden". Ah, jag känner honom väl och kan säga er, att om de ha behöf af en kung i helvetet, så skola de finna en passande i hans wiggar. Jag har en skuld oppgjord med honom, som jag kanske får tillfälle att betala, innan det här är öfver. Ah! där borta synas ljusen från St. Marie. Ja, jag förstår er suck af lättad, monsieur, ty efter hvad vi sågo vid Poitou, har jag på min ära själf varit orolig.

TRETTIOFEMTE KAPITLET.
Döden knacker på.
Dagen grydde, då de fyra kamrater, na anlände till palissaderna, men e-huru det var tidigt voro dock de underlydande och deras familjer redan i rörelse, sturrande på den våldiga elden i söder. De Catinat trängde sig genom högen och rusade upp för traporna till Adele, som i sin ordning skyndade emot honom, så att de möttes i en varm omfamning halfvägs upp i den stora stenrappan och med ett af dessa små oartikulerade utrop, som äro den sanna kärlekens öskrifna språk. De begafvo sig tillsammans, han med sin arm om hennes lif, till den stora salongen, hvarst de la Növe jämte sin son såg ut genom fönstret på det beundransvärda skådespelet.

ALLAN LINE
LL SKANDINAVISKA HAMNAR via LIVERPOOL och HULL.
En gammal, välkänd linje, där alltid den största hänsyn tagits till treoljeklasspassagerarnas bekvämlighet och trefnad.
FRAN ST. JOHN och HALIFAX TILL LIVERPOOL.
Tunislan 17 febr. fr. St. John 18 febr. fr. Halifax
Granplan 25 febr. från St. John
Cordican 3 mars fr. St. John, 4 mars fr. Halifax
Hesperian 11 mars fr. St. John
Virginian (turbin). 17 mars fr. St. John 18 mars fr. Halifax
De nyaste anordningar för passagerarnas bekvämlighet. Sittna lyfter.
Direkt järnvägsresa till Wilsoninjens ångare i Hull.
Skrif efter närmare upplysningar till närmaste järnvägsinspektör eller till
W. R. ALLAN
GENERALAGENT FÖR NORDVÄSTERN
WINNIPEG MANITOBA

Hvarför icke låta oss

fylla ert kolbehöf. Vi ha ett stort förråd af amerikanska hårda och lösa kol samt kolgårdar i alla delar af staden. Gif oss en order.

D. E. Adams Coal Co. Ltd.

Hufvudkontor 224 Bannatyne Ave.

NÄR DU KÖPER DINA JULEKLAPPAR, KOM DÅ TILL OSS, OM DET SKALL VARA JÄRN- ELLER METALLVAROR.

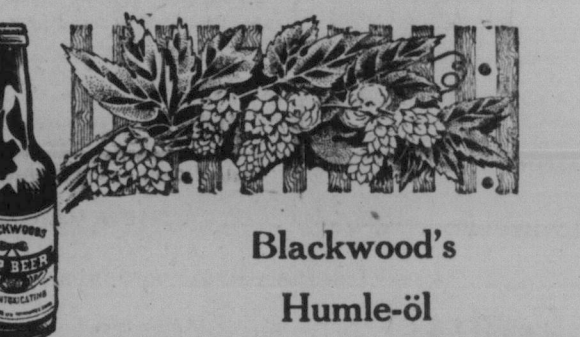

Vi ha ett praktigt lager af skidor, skridskor, hockeysticks, ryordningar för fruntimmer, kam- och borststopp-sats och alla slags julpresent-ter till fader, moder, syster, broder och käresta.

Linklater Bros. & Elder

PHONE 2790.

910 MAIN ST.

Blackwood's Humle-öl

svart cherry, ingefärsvin, pepparmyntvin och "hot toddy", äro alkoholfria. 40 cents butelj. n. Fråga efter dem hos er handlare.

Blackwood's Limited., Winnipeg

TELEFON: SHEERBROOKE 51.

Vi sälja bästa sortens WALL PLASTER,

Sacket plaster board och Empire märkena af Wood Fiber & Cement

WALL PLASTER

Manitoba Gypsum Co. Limited.
KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, - MAN.

Skicka Er säd till Continental Grain Co. Ltd.
223 GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG, CAN.
De metoder vi använda att handhafva försändelser af säd äro öfverträffade. Vi se efter gradering och utskopningar och uppgöra räkningar prout.
Ett försök skall öfverbevisa Er.

KÖP HOS SVENSKA CANADA TIDNINGENS ANNONSÖRER!

Sänd SVENSKA CANADA TIDNINGEN till släkt och vänner i Sverige!